

عنوان مقاله:

محدودیت های توسعه ی روابط ساختاری (سیاسی- اقتصادی) ایران و چین در دهه ی اخیر

محل انتشار:

فصلنامه راهبرد سیاسی، دوره 6، شماره 4 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

محسن جمشیدی - دانش آموخته دکتری تخصصی علوم سیاسی، واحد کرمانشاه، دانشگاه آزاد اسلامی، کرمانشاه، ایران

زهره کبیری - دانش آموخته کارشناسی ارشد روابط بین الملل، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

روابط ایران و چین علی رغم تمایلات طرفین برای گسترش روابط و تعمیق آن در قالب پذیرش ایران در سازمان شانگهای، بستن قرارداد ۲۵ ساله و خرید نفت ایران از سوی دولت چین، در عمل از رشد و توسعه چشمگیری برخوردار نبوده است. مقاله ی حاضر به دنبال بررسی و پاسخ به این سوال است که، چه عواملی مانع از گسترش عملی روابط دوجانبه و افزایش جایگاه ایران در سیاست خارجی چین می باشد؟ بنظر می رسد نقش عوامل ساختاری و نهادی - سیستمی متأثر از فضای نظام بین الملل و بازیگری این دو کشور در سیستم (مخالف نظم موجود در سیستم بین الملل بخصوص ایران) مانع از روابط دو جانبه عملی این دو کشور شده است. یافته های پژوهش نشان می دهند که، نقش تحریم های بین المللی غرب بر علیه ایران، سرمایه گذاری های خارجی در آن، سیاست خارجی موازنه محور چین و نقش متغیرهای بین المللی و منطقه ای در بوجود آمدن موانع عملی توسعه روابط بیش از پیش ایران و چین می باشند. در این پژوهش از روش کیفی- تفسیری، با رویکرد توصیفی- تحلیلی استفاده شده است. هدف از پژوهش فوق واکاوی علل و موانع پیش روی سیاست خارجی چین برای افزایش مبادلات اقتصادی و توسعه هر چه بیشتر روابط سیاسی با ایران می باشد.

کلمات کلیدی:

نظام بین الملل، سیاست خارجی چین، واقع گرایی ساختاری، روابط سیاسی، روابط اقتصادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1741552>

